Súd:	Okresný súd Žilina
Spisová značka:	6C/117/2006
Identifikačné číslo súdneho spisu:	5106221456
Dátum vydania rozhodnutia:	28. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	Mgr. Andrej Kekely
ECLI:	ECLI:SK:OSZA:2013:5106221456.14

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudcom Mgr. Adrejom Kekelym v právnej veci navrhovateľa: J.. Š. V., N.. XX.XX.XXXX, A. T. XXXX, XXX XX Č., Š. Y. B., právne zastúpený JUDr. Tatianou Polkovou, advokátkou s miestom výkonu činnosti Na Priekope 174/13, 010 01 Žilina proti odporcovi: Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, Nám. Slobody č. 6, 810 05 Bratislava, o ochranu osobnosti, takto

r o z h o d o l :

Odporca je p o v i n n ý zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.638,78 eur, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom označeným ako návrh na ochranu osobnosti doručeným Okresnému súdu Čadca dňa 17.05.2006 domáhal, aby súd určil, že právo navrhovateľa priznané ust. § 11 Občianskeho zákonníka sprístupnením jeho osobných údajov, ktoré sa nachádzali v dokumentácii o disciplinárnom konaní navrhovateľa bolo porušené Okresným súdom Čadca ako pôvodne v návrhu označeným odporcom I. a odporcom ako pôvodne v návrhu označeným odporcom II. a v ďalšom, aby zaviazal každého z pôvodne označených odporcov I. a II. zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- Sk. Zároveň sa navrhovateľ domáhal, aby boli pôvodne označení odporcovia solidárne zaviazaní nahradiť mu trovy konania.
Návrh navrhovateľ skutkovo odôvodnil tým, že v občianskoprávnej veci vedenej na Okresnom súde Čadca pod spis. zn. 12C/75/2003 na pojednávaní dňa 27.10.2004 predložil právny zástupca odporcov JUDr. Jozef Varmus ako listinné dôkazy rozhodnutia disciplinárnych komisií pri služobnom úrade bývalého zamestnávateľa navrhovateľa Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR. V priebehu pojednávania v označenej veci boli tieto dokumenty prečítané ako listinné dôkazy. Navrhovateľ podal sťažnosť na Úrad pre ochranu osobných údajov vzhľadom k tomu, že existovalo dôvodné podozrenie, že došlo k porušeniu zákona č. 428/2002 Z. z. o ochrane osobných údajov v znení neskorších predpisov. Podľa oznámenia č. XXXXX/XXXXUi-W. o vybavení sťažnosti Úradom na ochranu osobných údajov zo dňa 30.03.2005: „možno konštatovať, že súbor údajov v rozsahu dôvody na začatie disciplinárneho konania, odôvodnenie výrokovej časti rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v spojitosti s menom, priezviskom, dátumom narodenia, adresou, zamestnávateľom a pracovnou pozíciou, ktoré sú súčasťou jedného dokumentu, na účely tohto konania možno považovať za osobné údaje“. Podľa zistení Úradu na ochranu osobných údajov sa osobné údaje navrhovateľa spracovávané v dokumentoch na účely disciplinárneho konania nachádzali na Ministerstve výstavby a regionálneho rozvoja SR (ďalej len MVRR SR) na osobnom úrade u riaditeľa legislatívno-právneho odboru, ktorý bol predsedom disciplinárnej komisie rozhodujúcej v disciplinárnom konaní vedenom proti navrhovateľovi na sekretariáte vedúceho služobného úradu na odbore kontroly. Predmetné dokumenty boli zaslané dňa

14.10.2003 z faxového čísla XX/XXXXXXXX, pričom fax s týmto číslom je umiestnený na legislatívno-právnom odbore MVRR SR. Pri neoprávnenej manipulácii s osobnými údajmi navrhovateľa došlo dokonca k spáchaniu skutku, ktorý zakladá znaky skutkovej podstaty trestného činu, pričom páchateľ je v súčasnosti pre policajné orgány neznámy. Nemožno mať žiadne pochybnosti o tom, že MVRR SR objektívne zodpovedá za ochranu osobných údajov navrhovateľa, za bezpečnosť spracovávaných osobných údajov a za ochranu práv navrhovateľa ako osoby dotknutej v zmysle ust. § 4 ods. 5 zák. 428/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov. MVRR SR hrubým spôsobom porušil práva navrhovateľa súvisiace s ochranou jeho osobných údajov. V ďalšom tak navrhovateľ s odkazom na ust. § 7 ods. 7 zák. č. 428/2002 Z.z. uviedol, že MVRR SR porušil práva navrhovateľa, pretože zverejnil jeho osobné údaje v zrejmom rozpore s oprávnenými záujmami navrhovateľa. Rozhodne nie je a nebolo v jeho záujme, aby MVRR SR zverejnil dokumenty, ktoré sa dotýkali disciplinárneho konania vedeného proti nemu. Nikdy nedal súhlas bývalému zamestnávateľovi - MVRR SR na zverejnenie jeho osobných údajov. Za obzvlášť závažnú možno označiť skutočnosť, že jeho osobné údaje boli bez jeho súhlasu sprístupnené fyzickým osobám a takto nezákonne sprístupnené údaje boli dokonca použité a zneužité voči nemu v občianskom súdnom konaní. V rozpore so zákonom konal aj Okresný súd Čadca, ktorý vykonal dokazovanie vo veci vedenej pod sp. zn. 12C 75/2003, prečítaním dokumentov, ktoré obsahovali osobné údaje navrhovateľa napriek tomu, že tieto dokumenty boli získané spôsobom, ktorým boli porušené práva navrhovateľa na ochranu osobných údajov. Povinnosťou súdu bolo overiť legálnosť spôsobu získania takýchto dokumentov a až po tom, po splnení ďalších zákonných podmienok, sprístupniť osobné údaje navrhovateľa, ktoré obsahovali dokumenty ich prečítaním na pojednávaní. Navrhovateľ tak právne kvalifikoval svoj uplatnený nárok v zmysle ust. § 11 a § 13 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka. Navrhovateľ k návrhu pripojil uznesenie Okresného riaditeľstva PZ, ÚJKP, odbor skráteného vyšetrovania Čadca, ČVS:ORP-1331/1-OSV-CA-05 zo dňa 25.04.2006. Kópiu oznámenia o vybavení sťažnosti Úradu na ochranu osobných údajov zo dňa 30.03.2005. V ďalšom ako na dôkaz navrhovateľ odkázal na spis Okresného súdu Čadca vedený pod sp. zn. 12C/75/2003.

Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 5NcC/39/2006-28 zo dňa 07.08.2006 vylúčil sudcov Okresného súdu Čadca z prejednávania a rozhodovania predmetnej veci a vec prikázal na prejednávanie a rozhodovanie Okresnému súdu Žilina.

Ministerstvo výstavby a regionálneho rozvoja SR sa ako odporca II. k návrhu písomne vyjadril podaním zo dňa 23.01.2007, v ktorom uviedol, že faxový prístroj, z ktorého boli predmetné dokumenty odoslané, bol umiestnený v kancelárii sekretárky riaditeľa odboru, pričom počas pracovnej doby malo k tomuto prístroju prístup 9 ľudí - pracovníci legislatívno-právneho odboru a takisto k nemu mal prístup akýkoľvek iný zamestnanec odporcu II., keďže nebolo stanovené, že uvedený faxový prístroj môžu využívať len pracovníci legislatívno-právneho odboru. Ďalej uviedol, že do styku so spornými dokumentmi týkajúcimi sa osoby J.. Š. V. sa mohol dostať aj iný pracovník odporcu II. a takisto aj pracovníci NR SR, Úradu pre štátnu službu, Úradu vlády SR a Prezidentskej kancelárie, nakoľko tieto dokumenty boli na základe sťažnosti J.. Š. V. týmto predložené. Ďalej upozornil, že podľa vyjadrenia technikov zodpovedných za informačné technológie na MVRR SR je technicky možné zaslať dokument z akéhokoľvek faxu s uvedením iného čísla faxu, nakoľko je možné údaje týkajúce sa čísla odosielacieho faxového prístroja naprogramovať podľa vôle užívateľa daného faxového prístroja. Napriek tomu, sa na základe tejto udalosti vykonali u odporcu II. rozsiahle organizačné a hmotné opatrenia, aby sa v budúcnosti takýto prípad nemohol stať. Podľa názoru navrhovateľa postupom odporcu II. došlo k zásahu do osobnostných práv, došlo k poškodeniu jeho občianskej cti, dobrého mena a povesti, pričom zadosťučinenie vo forme morálnej satisfakcie vzhľadom na hrubosť zásahu nie je dostatočné a z tohto dôvodu navrhovateľ požaduje, aby odporca II. zaplatil navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy. K tomu odporca II. uviedol, že podmienkou priznania materiálnej majetkovej satisfakcie je nemajetková ujma, ktorá je spôsobilá v značnej miere znížiť dôstojnosť občana a jeho vážnosť v spoločnosti a odporca II. sa domnieva, že k takémuto vážnemu zníženiu dôstojnosti u navrhovateľa nedošlo.

Podaním zo dňa 08.08.2008 navrhovateľ navrhol, aby súd pripustil zmenu návrhu tak, aby po vykonanom dokazovaní zaviazal odporcu I. na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- Sk (663,88 eur) a odporcu II. na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 200.000,- Sk (6.638,78 eur).

Súd uznesením č. k. 6C/117/2006 zo dňa 09.02.2009 navrhovanú zmenu návrhu pripustil.

Okresný súd Žilina po vykonanom dokazovaní na pojednávaniach v dňoch 02.06.2008, 01.06.2009, 06.11.2009 a napokon dňa 02.03.2010 rozhodol rozsudkom č. k. 6C/117/2006-168 zo dňa 02.03.2010 tak, že návrh v časti smerujúcej proti Okresnému súdu Čadca ako odporcovi I. v plnom rozsahu zamietol. Súčasne o návrhu v časti smerujúcej proti Ministerstvu výstavby a regionálneho rozvoja SR ako odporcovi II. rozhodol tak, že určil, že právo navrhovateľa na ochranu osobnosti podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka bolo odporcom II. porušené, a to sprístupnením osobných údajov navrhovateľa,

ktoré sa nachádzali v dokumentácii v disciplinárnom konaní navrhovateľa vedenej odporcom II. a vo zvyšku (o uloženie povinnosti odporcovi II. zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.638,78 eur) návrh zamietol.
Čo sa tak týka rozhodnutia o návrhu v časti smerujúcej proti Okresnému súdu Čadca ako odporcovi I., Okresný súd Žilina toto odôvodnil s poukazom na to, že navrhovateľ skutkovo vymedzil konanie odporcu I., ktorým mal neoprávnene zasiahnuť do jeho chráneného práva tak, že tento mal sprístupniť jeho osobné údaje nachádzajúce sa v dotknutých listinách na pojednávaniach. Súd sa tak zameral na vyriešenie otázky, či zo strany odporcu I. vôbec došlo k sprístupneniu údajov, ktoré obsahovali dotknuté listiny predložené JUDr. Jozefom Varmusom (č.l. 45 až 67 spisu Okresného súdu Čadca spis. zn. 12C/75/2003) iným osobám s výnimkou dotknutej osoby alebo oprávnenej osoby podľa ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 428/2002 Z. z. Z obsahu zápisníc z dotknutých pojednávaní Okresného súdu Čadca vo veci vedenej pod spis. zn. 12C/75/2003 zo dňa 27.10.2004 a 19.09.2009 však nevyplynulo, že by na týchto pojednávaniach došlo k oboznámeniu s predmetnými listinnými dôkazmi ich prečítaním. Zo zápisnice o pojednávaní dňa 27.10.2004 vyplýva iba skutočnosť, že právny zástupca odporcov I. až III. na pojednávaní predložil predmetné listinné dôkazy a že tieto boli následne založené do spisu na č.l. 45 až 67. Obdobná skutočnosť vyplýva aj z obsahu zápisnice o pojednávaní dňa 19.09.2008, a to, že právny zástupca JUDr. Varmus predložil listinné dôkazy týkajúce sa sťažností na navrhovateľa a spôsob vybavovania sťažnosti, ktoré sa následne v zápisnici uvádzajú, ďalej, že tieto boli založené na č.l. 225 a krátkou cestou boli doručené JUDr. Polkovej (právnej zástupkyni navrhovateľa). Vzhľadom ku skutočnosti, že zápisnica súdu o jeho úkone (pojednávaní) je verejnou listinou, súd vychádzal z toho, že jej obsah je pravdivý, dokiaľ nebol preukázaný opak (ust. § 134 O.s.p.). Navrhovateľ v konaní neprodukoval dôkazy o tom, že by mal odporca I. na uvedených pojednávaniach prostredníctvom konajúceho sudcu prečítať uvedené listiny. Čo sa týka pojednávania dňa 13.05.2005, na ktorom bol vyhlásený rozsudok č. k. 12C/75/2003-121 (tento bol následne v odvolacom konaní zrušený), z obsahu zápisnice o tomto pojednávaní (č. l. 117 až 118 spisu Okresného súdu Čadca spis. zn. 12C/75/2003) vyplýva, že súd oboznámil obsah spisu č. l. 1 až 116 a následne vyhlásil rozsudok. Z obsahu zápisnice ďalej vyplýva, že na tomto pojednávaní okrem samotného navrhovateľa (odporcovia, ako ani právny zástupcovia účastníkov prítomní neboli) a úradných osôb nebola prítomná verejnosť. Teda, ak aj v rámci oboznamovania s obsahom spisu boli prečítané predmetné listinné dôkazy, údaje v nich obsiahnuté neboli sprístupnené inej právnickej osobe alebo fyzickej osobe, ako to má na mysli ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 428/2002 Z. z. Rovnako nemožno odvodzovať tvrdenú skutočnosť, že odporca I. sprístupnil osobné údaje navrhovateľa z toho, že v písomnom vyhotovení rozsudku sa konajúci súd zaoberal skutočnosťami vyplývajúcimi z predmetných listín a vyvodzoval z nich závery, keďže rozsudok bol zasielaný len samotným účastníkom a ich právnym zástupcom, ktorý mali o skutočnostiach obsiahnutých v dotknutých listinách už pred tým vedomosť a sami tieto listiny súdu predložili (odporcovia prostredníctvom svojho právneho zástupcu).
Svoje rozhodnutie o návrhu v časti proti Ministerstvu výstavby a regionálneho rozvoja SR ako odporcovi II. Okresný súd Žilina odôvodnil s tým, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru o porušení práva na ochranu osobnosti navrhovateľa namietaným konaním odporcu II. Bol však toho názoru, že odporca II. porušil právo navrhovateľa na ochranu osobnosti nie zverejnením dotknutých údajov, ale iba ich sprístupnením. V konaní totiž nevyšlo najavo, že by došlo zo strany odporcu II. ku konaniu, ktoré by napĺňovalo znaky podľa ust. § 4 ods. 1 písm. d) zákona č. 428/2002 Z. z., ktoré obsahuje legálnu definíciu pojmu zverejnenie osobných údajov. Teda odporca II. ani nepublikoval, ani neuverejnil alebo nevystavil osobné údaje na verejnosti prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov, verejne prístupných počítačových sietí, verejným vykonaním alebo vystavením diela (§ 13 zákona č. 383/1997 Z.z.), verejným vyhlásením, uvedením vo verejnom zozname, v registri alebo v operáte (napríklad ust. §§ 27 až 34 Obchodného zákonníka, ust. §§ 8 a 68 zákona č. 162/1995 Z.z.), ich umiestnením na úradnej tabuli alebo na inom verejne prístupnom mieste. Súd mal však za to, že odporca II. v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. c) zákona č. 428/2002 Z. z. sprístupnil inej právnickej osobe, resp. fyzickej osobe odlišnej od dotknutej osoby (§ 4 ods. 5 zákona č. 428/2002 Z. z.) alebo oprávnenej osoby (§ 4 ods. 4 zákona č. 428/2002 Z. z.) dotknuté dokumenty. Súd rovnako ako Úrad na ochranu osobných údajov dospel k záveru, že súbor údajov v rozsahu dôvody na začatie disciplinárneho konania a odôvodnenie výrokovej časti rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní v spojitosti s menom, priezviskom, dátumom narodenia, adresou, zamestnávateľom a pracovnou pozíciou navrhovateľa, ktoré sú súčasťou jedného dokumentu, možno považovať za osobné údaje. Ďalej mal súd z dôvodu nespornosti týchto tvrdení navrhovateľa, ako aj z dôvodu, že dotknuté dokumenty boli vydané odporcom II. za preukázané, že osobné údaje navrhovateľa spracovávané v dokumentoch na účely disciplinárneho konania sa nachádzali u odporcu II. na osobnom úrade u riaditeľa legislatívno-právneho odboru, ktorý bol predsedom disciplinárnej

komisie rozhodujúcej v disciplinárnom konaní vedenom proti navrhovateľovi. Aj keď nebolo s určitosťou preukázané, že JUDr. Jozefovi Varmusovi, resp. odporcom v predmetnom konaní Okresného súdu Čadca, boli dotknuté dokumenty zaslané priamo odporcom II. (jeho zamestnancom), t. j., že boli týmto zaslané prostredníctvom telefaxovej linky č. XX/XXXXXXXX, ktorý prístroj sa nachádzal na legislatívno-právnom odbore odporcu II., súd vychádzal z toho, že odporca II. bol objektívne zodpovedný za prípadné porušenie povinnosti zabezpečiť ochranu osobných údajov navrhovateľa (ust. § 15 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z. z.) a z toho vyplývajúci prípadný zásah do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti. Keďže odporca II. neprodukoval žiadne dôkazy, ktoré by logicky zdôvodňovali a preukazovali jeho tvrdenia, že dotknuté dokumenty boli ním poskytnuté iným oprávneným osobám (napr. pracovníci NR SR, Úradu pre štátnu službu, Úradu vlády SR a Prezidentskej kancelárie) a že tieto dokumenty boli zo strany uvedených oprávnených osôb, resp. ich zamestnancov, sprístupnené odporcom v predmetnom konaní Okresného súdu Čadca, resp. ich právnemu zástupcovi, súd vychádzal z toho, že dotknuté dokumenty týkajúce sa navrhovateľa sa dostali do dispozičnej sféry právnemu zástupcovi odporcov JUDr. Jozefovi Varmusovi ich sprístupnením zo strany odporcu II.

Čo sa týka návrhu v časti, ktorou sa domáhal navrhovateľ proti odporcovi priznania náhrady nemajetkovej ujmy, Okresný súd Žilina svoje zamietavé rozhodnutie odôvodnil s poukazom na to, že sa mu javili navrhnuté dôkazy zo strany navrhovateľa na preukázanie intenzity zásahu do práva na ochranu osobnosti - svedecké výpovede svedkov J.. Q. D. a Q.. W. W. ako nedôveryhodné a nepresvedčivé, a to jednak z dôvodu, že obaja svedkovia si nevedeli bližšie spomenúť na čas, kedy sa mali dozvedieť o skutočnostiach vyplývajúcich z dotknutých dokumentov, ktoré boli sprístupnené odporcom II., obaja tiež uviedli, že to bolo asi pred tromi až štyrmi rokmi, pričom k predloženiu listinných dôkazov v konaní Okresného súdu Čadca spis. zn. 12C/75/2003 došlo v októbri 2004, teda päť rokov pred výpoveďou oboch svedkov a obaja svedkovia sa vyjadrili, že sa dozvedeli nejaké informácie o potrestaní navrhovateľa v práci, resp. o problémoch navrhovateľa v práci, ktoré sa mali skončiť prepustením navrhovateľa zo služobného pomeru. S poukazom na to sa súdu potom javilo ako dosť nepravdepodobné, že by svedkovia (ako sa obaja vyjadrili) v priateľskom vzťahu s navrhovateľom len na základe neoverenej a započutej informácie bez požiadavky na navrhovateľove bližšie objasnenie a vysvetlenie, zmenili svoj vzťah k navrhovateľovi založený na rokoch poznania z priateľského na negatívny. Ak by tak aj napriek tomu bolo, keďže reakcie konkrétnych osôb nemožno zo strany súdu predpokladať a verifikovať len na základe toho, k čomu za obdobných skutočností z pohľadu súdu obvykle dochádza, potom sa súdu javilo ako nelogické a nedôveryhodné, že by svedkovia, pokiaľ ako sami uviedli, prerušili komunikáciu s navrhovateľom a vyhýbali sa mu, bez ďalšieho zrazu navrhovateľovi na jeho požiadanie prisľúbili svedectvo v danej veci. Logika veci by skôr nasvedčovala tomu, že o návrhu na svoj výsluch v prejednávanej veci by sa tak mali dozvedieť až zo strany súdu a nie na základe požiadavky samotného navrhovateľa. V ďalšom súd poukázal na to, že v dotknutom konaní Okresného súdu Čadca boli legálnou cestou predložené, ako aj súdom zabezpečené listiny, z ktorých rovnako vyplýva skutočnosť, že voči navrhovateľovi bolo vedené disciplinárne konanie, a to na základe sťažností odporcov, pričom sťažnosť bola vybavená príslušným orgánom ako opodstatnená s uvedením, že skutky uvedené v sťažnosti sa nepochybne stali. Pritom odporcom v uvedenom konaní toto bolo oznámené v súlade s ust. § 19 ods. 1 zákona č. 152/1998. Aj bez toho, aby boli v konaní predložené dotknuté listiny získané spôsobom odporujúcim všeobecne záväzným právnym predpisom (č.l. 46 až 65 predmetného spisu), by z listín na č.l. 45 a 67 predmetného spisu predložených právnym zástupcom odporcov na pojednávaní dňa 27.10.2004 vyplynula skutočnosť, o ktorej sa mali svedkovia dozvedieť. Teda súd mal z tohto dôvodu za to, že v konaní v ďalšom nebola ani bezpochybne preukázaná príčinná súvislosť medzi konaním odporcu II., navrhovateľom označeným ako neoprávneným, a tvrdeným následkom tohto konania, t. j. znížením dôstojnosti navrhovateľa v osobnom a spoločenskom živote. Súčasne súd poukázal na to, že navrhovateľ v ďalšom iné dôkazy o zásahu do jeho spoločenského postavenia neprodukoval. Rovnako neprodukoval dôkazy o negatívnych dôsledkoch porušenia svojho práva v oblasti jeho rodinného života a v zásade ani takúto skutočnosť netvrdil. Z výpovede navrhovateľa o svojich zamestnaniach po ukončení jeho služobného pomeru u odporcu II. (najskôr ako manažér s riadiacou funkciou v spoločnosti Domino Žilina s.r.o., následne ako odborný referent špecialista pre výkon dohľadu nad zdravotnými poisťovňami Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a následne ako riaditeľ odboru rezortnej kontroly Ministerstva životného prostredia SR) nevyplynulo, že by došlo k negatívnym dôsledkom vo sfére navrhovateľovho pracovného života. Z uvedeného ma lsúd za to, že nedošlo k naplneniu hypotézy právnej normy uvedenej v ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j., že by bola v značnej miere znížená dôstojnosť navrhovateľa alebo jeho vážnosť v spoločnosti v takej miere, ktorá by u navrhovateľa odôvodňovala priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Proti rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namietal, že napadnuté rozhodnutie v častiach, v ktorých bol jeho žalobný návrh zamietnutý, obsahuje úvahy, ktoré nemajú skutkový základ vo vykonanom dokazovaní a rozhodnutie súdu je arbitrárne, svojvoľné, a preto nezákonné. K zamietnutiu návrhu proti Okresnému súdu Čadca ako odporcovi I. zdôraznil, že podľa návrhu tento zasiahol do osobnostných práv sprístupnením jeho osobných údajov a nie je mu zrejmé, prečo sa súd zaoberal zverejnením údajov, keď takýto petit nežaloval. Primárne poukázal na svoje skutkové okolnosti uvedené v návrhu, ako aj tie na ktoré poukazoval v priebehu konania. Navrhovateľ tak argumentoval, že podľa neho povinnosťou súdu prvého stupňa - Okresného súdu Čadca v dotknutom konaní bolo nevykonať označené dôkazy a nie dokonca na nich založiť svoje rozhodnutie. Okresný súd Čadca tak nielenže prijal dôkazy, zabezpečením ktorých došlo k porušeniu jeho práv, ale tieto dôkazy aj vykonal a na nich založil svoje rozhodnutie. Niet teda pochybnosti o tom, že Okresný súd Čadca vo veci vedenej pod sp. zn. 12C/75/2003 sprístupnil jeho osobné údaje z dôkazov, ktoré boli získané porušením právnych predpisov iným účastníkom občianskeho súdneho konania a návrh aj proti tomuto odporcovi I. tak považuje navrhovateľ za dôvodný.
Pokiaľ sa týka ďalšieho zamietajúceho výroku voči Ministerstvu výstavby a regionálneho rozvoja SR ako odporcovi II., poukázal na to, že prvostupňový súd svojimi subjektívnymi a ničím nepodloženými úvahami označil svedecké výpovede J.. D. a Q.. W. za nedôveryhodné a nepresvedčivé. Súd tento záver neodôvodnil žiadnym pragmatickým dôkazom, ale svojvoľne vyhlásil výpovede bezúhonných svedkov za nedôveryhodné a nepresvedčivé. Podľa neho súd nemôže založiť svoje úvahy na tom, že sa mu javí niečo ako dosť nepravdepodobné. Súd prekrútil výpoveď svedka, keď vzťah Q.. W. k navrhovateľovi označil za blízky až dôverný, keď svedok sám takto vzťah s navrhovateľom nehodnotil. Svedkovia vypovedali o tom, že mali výhrady k navrhovateľovi a tieto mu oznámili. Je prirodzené, že navrhovateľ označil a navrhol výsluch svedkov, ktorí mali o čom svedčiť. Nemohol predsa navrhnúť výsluch svedkov jemu neznámych, pričom svedkovia nevypovedali pre niekoho alebo proti niekomu, ale popisovali svoj vzťah a dôvody zmeny tohto vzťahu k navrhovateľovi. V tomto smere navrhovateľ ďalej poukázal na odbornú problematiku výkladu ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka rozoberanú viacerými autormi, ako aj na rozsudky NS SR sp. zn. 2Cdo/209/2004, 1Cdo/80/1997 a 5Cdo/136/2004, nálezy Ústavného súdu SR a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, pričom uviedol, že s poukazom na vykonané dokazovanie prvostupňový súd mu mal priznať náhradu nemajetkovej ujmy s ohľadom na závažnosť vzniknutej ujmy na jeho strane, ktorá je daná mierou intenzity zásahu a časom trvania nepriaznivého následku. Žiadal tak, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie.
Odporcovia I. a II. sa k odvolaniu navrhovateľa písomne nevyjadrili.
Krajský súd v Žiline ako súd odvolací uznesením č. k. 8Co/224/2010-213 zo dňa 30.11.2010 rozsudok Okresného súdu Žilina vo výroku, ktorým návrh voči odporcovi I. zamietol, podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil ako vecne správny. Rozsudok vo výroku, ktorým súd v časti voči odporcovi II. náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.638,78 eur zamietol a o trovách konania podľa ust. § 221 ods. 1 písm. h) a ods. 2 O.s.p. zrušil a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.
Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia citoval znenie ust. § 11 a § 13 ods. 1 až 3 Občianskeho zákonníka, pričom uviedol, že z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že ak došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere, kde intenzita tohto zásahu nie je primerane napraviteľná inými právnymi prostriedkami, treba považovať za opodstatnené a spravodlivé priznanie zadosťučinenia v peniazoch. Primerané zadosťučinenie v peniazoch súdom v zmysle ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka tak predpokladá splnenie zákonom kvalifikovaných podmienok, t. j. a) ak morálne zadosťučinenie sa javí v konkrétnom prípade nepostačujúcim a po b/ neoprávneným zásahom došlo k zníženiu dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú v zmysle ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka taxatívne stanovené dve kritéria, z ktorých súd musí pri svojom rozhodovaní vychádzať ex offo. Je to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých došlo k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby. Závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa pritom posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah na ohlas ako aj dĺžku jej trvania. Povinnosť prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, je stanovená zámerne veľmi všeobecne ako vo vzťahu k postihnutej osobe, tak aj vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípmi spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu, ako aj požiadavka nezneužívania tohto právneho inštitútu na neprimerané obohacovanie. V prejednávanej veci z návrhu navrhovateľa

vyplynulo, že žiadal, aby odporca II. bol povinný nahradiť mu nemajetkovú ujmu vo výške 6.638,78 eur majúc za to, že odporca II. porušil jeho právo na ochranu osobnosti sprístupnením jeho osobných údajov. Keďže rozhodnutie Okresného súdu Žilina o tom, že právo navrhovateľa na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka bolo odporcom II. porušené a stalo sa právoplatným, lebo odporca II. sa proti tomuto výroku rozsudku neodvolal a z okolností daného prípadu vyplýva, že v danom prípade neprichádza do úvahy odstránenie následkov zásahu do ochrany osobnosti navrhovateľa konaním odporcu II., je potrebné, aby prvostupňový súd v danej veci rozhodol o nároku navrhovateľa o náhradu nemajetkovej ujmy. V danom prípade prvostupňový súd vykonal dokazovanie výsluchom svedkov, ktoré svedecké výpovede považoval za nedôveryhodné a nepresvedčivé s tým, že navrhovateľ iné dôkazy o zásahu do jeho spoločenského postavenia neprodukoval. V ďalšom odvolací súd uviedol, že v prejednávanej veci prvostupňový súd, pokiaľ vykonal dokazovanie na zistenie, či na priznanie nemajetkovej ujmy navrhovateľa sú splnené podmienky, nepostupoval v zmysle ust. § 120 ods. 1 O.s.p. Dôkazy, ktoré produkoval navrhovateľ, nevyhodnotil podľa ust. § 132 O.s.p., podľa ktorého dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliadne na všetko, čo vyšlo za konania najavo včítane toho, čo uviedli účastníci. Odvolací súd bol toho názoru, že prvostupňový súd nevyhodnotil všetky dôkazy v nadväznosti na svoj výrok o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi, preto v tejto časti odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom odvolací súd uložil prvostupňovému súdu, aby vyzval navrhovateľa, ktorého zaťažuje dôkazná povinnosť, aby na ním tvrdený skutkový stav a v súvislosti s nárokom na priznanie nemajetkovej ujmy označil ďalšie dôkazy - akým spôsobom bola znížená jeho dôstojnosť a vážnosť v spoločnosti a označil, u koho došlo k následnej reakcii, ktorú zásah odporcu II. vyvolal v rodinnom, pracovnom alebo inom prostredí navrhovateľa. Súčasne odvolací súd dal do pozornosti prvostupňovému súdu uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/137/2008 uverejnené v ZSP 3/2010. Napokon po doplnení dokazovania v naznačenom smere uložil prvostupňovému súdu opätovne vo veci ohľadne nároku navrhovateľa voči odporcovi II. na náhradu nemajetkovej ujmy rozhodnúť a v novom rozhodnutí rozhodnúť súčasne o trovách prvostupňového a odvolacieho konania. Čo sa týka časti rozsudku, ktorou prvostupňový súd zamietol návrh navrhovateľa voči odporcovi I., odvolací súd uviedol, že sa s týmto rozhodnutím v plnom rozsahu stotožnil. V tomto smere odvolanie navrhovateľa považoval za nedôvodné. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia, pokiaľ sa týka zamietnutia návrhu voči odporcovi I., je vecne správne, a preto odvolací súd podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. tieto výroky rozsudku okresného súdu potvrdil.

Na záver odvolací súd uviedol, že výrok rozsudku v odvolaní nenapadnutý, ktorým prvostupňový súd určil, že právo navrhovateľa na ochranu osobnosti podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka bolo porušené odporcom II., a to sprístupnením osobných údajov navrhovateľa, ktoré sa nachádzali v dokumentácii v disciplinárnom konaní navrhovateľa vedenej odporcom II., zostal nedotknutý.

Keďže počas konania došlo k zániku pôvodne označeného odporcu II. Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR v zmysle zákona č. 37/2010 Z. z., súd s poukazom na príslušné ustanovenia zákonov č. 37/2010 Z. z. a č. 403/2010 z. z., ktorými bol zmenený a doplnený zákon č. 575/2001 Z.z., ako aj s poukazom na obsah Dohody uzavretej medzi Ministerstvom hospodárstva SR a Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR, konal vo veci ďalej miesto zaniknutého Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR pôvodne označeného ako odporcu II. podľa ust. § 107 ods. 4 O.s.p. s jeho právnym nástupcom Ministerstvom dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR (ďalej už len ako „odporca“).

Súd tak vec vo zvyšnom rozsahu opätovne prejednal na pojednávaniach 10.05.2011, dňa 21.06.2011 a napokon dňa 20.09.2011, na ktorom verejne vyhlásil rozsudok. Na pojednávaniach doplnil dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých navrhovateľom, a to výsluchmi svedkov Q. V. a V.. Q. V., dopočutím navrhovateľa a oboznámením s navrhovateľom predloženou lekárskou správou zo dňa 27.09.2010.

Navrhovateľ v zásade zotrval na svojej skutkovej, ako aj právnej argumentácii produkovanej počas celého konania, pričom túto zhrnul prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v záverečnom prednese, v ktorom táto uviedla, že z vykonaného dokazovania na pojednávaní jednoznačne vyplynulo, že odporca ako bývalý zamestnávateľ navrhovateľa neoprávnene zasiahol do jeho osobnostných práv tým, že neoprávnene sprístupnil tretej osobe osobné údaje navrhovateľa. Navrhovateľ nikdy nedal súhlas bývalému zamestnávateľovi na zverejnenie osobných údajov. Osobnostné údaje boli dokonca zneužité a použité voči navrhovateľovi v súdnom konaní vedenom na OS v Čadci pod sp. zn. 12C/75/2003 v rozsudku, ktorý je verejnou listinou. V priebehu konania boli vypočutí svedkovia, konkrétne manželka

navrhovateľa, ktorá podrobne opísala a uviedla vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 21.06.2011, ako sa zmenili rodinné pomery v rodine, aké to malo negatívne dôsledky. Zanechalo to i dôsledky na ich synoch, hlavne na toho mladšieho, ktorý je postihnutý mentálne, je veľmi vnímavý na prostredie, v ktorom žije, zostal agresívny a výbušný. Starší syn je študentom vysokej školy. Správa sa k otcovi tiež odmerane. Predtým mali priateľské vzťahy. V práci tiež od svojich kolegov pociťovala manželka navrhovateľa dusnú atmosféru. Stále sa hovorilo o tom, že navrhovateľa vyhodili z práce, že je nezamestnaný, nakoľko voči nemu sa vedie disciplinárne konanie. Ďalej bol vypočutý svedok V.. V., ktorý pracoval v tom čase na Štátnom fonde rozvoja bývania, ktorý vo svojej výpovedi uviedol, že navrhovateľa poznal ako človeka pracovitého, poctivého, mal s ním priateľský vzťah, ale na základe nových skutočností sa tieto vzťahy zmenili. Už k nemu nemá, nechová žiadne priateľské vzťahy a proste nestýka sa s ním. V priebehu súdnych pojednávaní boli preukázané negatívne dôsledky, ktoré spočívali v znížení kreditu navrhovateľa. Právo na súkromie spočíva v práve fyzickej osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. Porušenie práva na ochranu súkromia nejde nielen v prípade neoprávneného získavania vedomosti a poznatkov o súkromní fyzickej osoby, ale aj v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. Dôvody priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú v ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvedené len demonštratívne. Zákon ustanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenia nezdá postačujúce. Zároveň poukazuje na uznesenie NS SR spis. zn. 3Cdo/137/2008.

Odporca rovnako zotrval na svojej obrane v konaní, pričom v záverečnom prednese len uviedol, že vzhľadom na to, že pôvodný rozsudok č. k. 6C/117/2006-168 zo dňa 02.03.2010 nadobudol v časti, v ktorej súd deklaroval porušenie práva navrhovateľa na ochranu osobnosti bolo podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka zo strany bývalého Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja SR, sa domnieva s poukazom na svedecké výpovede a predložené dôkazy, že nedošlo k naplneniu ust. § 13 Občianskeho zákonníka v tom, že by bola v značnej miere znížená dôstojnosť a vážnosť navrhovateľa v spoločnosti, teda, že je tu právo navrhovateľa na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Preto navrhol v tejto časti návrh zamietnuť.

Súd rozsudkom vyhláseným na pojednávaní dňa 20.09.2011 opätovne návrh navrhovateľa v časti o uloženie povinnosti odporcovi zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.638,78 eur ako nedôvodný zamietol.

Svoje rozhodnutie súd odôvodnil s poukazom na podmienky podľa ust. § 13 Občianskeho zákonníka, ktoré musia byť naplnené, aby mohlo dotknutej osobe na osobnostných právach vzniknúť právo voči zodpovednostnému subjektu na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Týmito podmienkami tak sú neoprávnený zásah zodpovedného subjektu, vznik ujmy na osobnosti fyzickej osoby (nemajetkovej ujmy) a príčinná súvislosť medzi neoprávneným zásahom a vznikom nemajetkovej ujmy, ku ktorým pristupuje ďalšia podmienka, a to, že musí ísť o takú ujmu, ktorú fyzická osoba pociťuje a prežíva - objektívne posudzované - ako ujmu v značnej miere. Po naplnení týchto predpokladov môže byť zadosťučinenie len podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepostačujúce. Súd v ďalšom konštatoval, že v prejednávanej veci vykonaným dokazovaním nezistil naplnenie všetkých uvedených podmienok. Primárne poukázal na to, že navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi neoprávneným zásahom odporcu do jeho práva a tvrdenou ujmou, ktorá mala nastať v jeho osobnostnej sfére. Navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť medzi okolnosťami preukazovanými výpoveďami jednotlivých svedkov a dotknutým konaním odporcu. Všetci svedkovia totiž vo svojich výpovediach ako zdroj informácií, po ktorých zistení sa podstatne kvalitatívne negatívne zmenil ich osobný, či už priateľský (u svedkov D., W. a V.), rodinný alebo intímny (u svedkyne V.) vzťah k navrhovateľovi, neuviedli právneho predchodcu odporcu a ani nevypovedali, že tento ich postoj bol spôsobený tým, že by sa dostali do ich dispozičnej sféry dotknuté doklady z disciplinárneho konania navrhovateľa. Všetci títo vypovedali, že sa o dotknutých skutočnostiach dozvedeli len zbežne a vo všeobecnej rovine, a to buď od bližšie neurčených osôb, alebo konkrétnych osôb zo svojho okolia (ani u zamestnancov Štátneho fondu rozvoja bývania nemožno hovoriť ako osobách konajúcich v rámci činnosti odporcu, keďže Štátny fond rozvoja bývania je podľa ust. § 1 ods. 2 zákona č. 607/2003 Z. z. právnickou osobou s vlastnou právnou subjektivitou, aj keď v riadiacej pôsobnosti v tom čase Ministerstva výstavby a regionálneho rozvoja). V tomto smere tak ku zásahom do osobnostných práv navrhovateľa, v príčinnej súvislosti s ktorými vznikla nemajetková ujma založená na svedkami uvedených okolnostiach, mohlo dôjsť zo strany týchto svedkami určite, alebo neurčite označených subjektov (je možné sa domnievať, že práve z prostredia sťažovateľov, t. j. predstaviteľov Združenia Región Beskydy), avšak bezpochyby iných ako právny predchodca odporcu. Súd v ďalšom poukázal na to, že sa mu javí, že navrhovateľ, ako sa sám

na pojednávaní dňa 02.06.2008 vyjadroval o svojich pocitoch ako osoby trestanej, nedôveryhodnej, o ktorej sa šíri zlá povesť, tieto subjektívne pociťuje nielen v príčinnej súvislosti so sprístupnením dotknutých dokumentov právnym predchodcom odporcu, ale aj z toho, že sa vôbec nejaké disciplinárne konanie voči nemu zo strany právneho predchodcu odporcu ako také viedlo. V tomto smere je však potrebné uviesť, že právny predchodca odporcu ako disciplinárny orgán zákonom aprobovaným spôsobom vykonával voči navrhovateľovi len svoju pôsobnosť. V ďalšom ani nemožno prisvedčiť navrhovateľovi, že sprístupnením len časti dokumentov z disciplinárneho konania, ktoré sa netýkali zastavenia konania, došlo v konaní na Okresnom súde Čadca k zámernej diskreditácii jeho osoby zo strany právneho predchodcu odporcu, a to vzhľadom k tomu, že spolu s týmito dokladmi bolo právnym predchodcom odporcu v konaní oficiálne na žiadosť Okresného súdu Čadca produkované aj vyjadrenie, ktoré práve objasňovalo zastavenie disciplinárneho konania voči navrhovateľovi. V konečnom dôsledku právny predchodca odporcu dotknuté listiny v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Čadca ani nepredkladal. Ak by bolo možné hovoriť o zámernej diskreditácii jeho osoby, mohlo k nej prípadne dôjsť len zo strany odporcov v dotknutom konaní, resp. ich právneho zástupcu JUDr. Varmusa. Napokon súd poukázal opätovne ako v rozsudku zo dňa 02.03.2010 na to, že právny predchodca odporcu pokiaľ poskytoval informácie V. T. a J.. Q. A. o tom, že sťažnosť Združenia Región Beskydy je opodstatnená a že na základe výsledku prešetrenia je podaný voči navrhovateľovi návrh na disciplinárne konanie (teda mimo sprístupnenia ďalších konkrétnych dokumentov z osobného spisu navrhovateľa týkajúcich sa vedeného disciplinárneho konania), len plnil svoju povinnosť podľa citovaného ust. § 19 ods. 1 zákona č. 152/1998 Z. z. Ďalej sa súd vyjadril k tvrdeniu navrhovateľa, že v dôsledku neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv právnym predchodcom odporcu došlo k zhoršeniu jeho zdravotného stavu. Na preukázanie tohto tvrdenia navrhovateľ predložil lekársku správu svojho všeobecného lekára. Podstatné z tejto správy je to, že navrhovateľ bol hospitalizovaný s diagnózou arteriálna hypertenzia v dňoch 28.03.2004 až 29.03.2004, ktorá bola u neho počas hospitalizácie novodiagnostikovaná. Následne bol na túto diagnózu naďalej liečený. Súd v tomto kontexte poukazuje na to, že z tejto správy absolútne nemožno vyvodiť určitý záver o príčinách predmetného ochorenia navrhovateľa a teda ani o tom, že k dlhotrvajúcemu zvýšeniu tlaku v tepnách krvného obehu nad stanovené hodnoty (= arteriálna hypertenzia) došlo v priamej príčinnej súvislosti s neoprávneným zásahom odporcu do osobnostného práva navrhovateľa. Napokon súd upriamil pozornosť na časť výpovede navrhovateľa na pojednávaní dňa 06.11.2009 o svojich zamestnaniach po ukončení jeho služobného pomeru u právneho predchodcu odporcu (najskôr ako manažér s riadiacou funkciou v spoločnosti Domino Žilina s.r.o., následne ako odborný referent špecialista pre výkon dohľadu nad zdravotnými poisťovňami Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou a následne ako riaditeľ odboru rezortnej kontroly Ministerstva životného prostredia SR), z ktorej nevyplynulo, že by došlo k vzniku značných negatívnych dôsledkov vo sfére navrhovateľovho pracovného života. Navrhovateľ naopak opätovne pracoval v riadiacich funkciách, a to aj na inom ministerstve. Z uvedeného podľa názoru súdu vyplynulo, že nedošlo k naplneniu hypotézy právnej normy uvedenej v ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, t. j., že navrhovateľ utrpel v dôsledku porušenia svojho práva na ochranu osobnosti právnym predchodcom odporcu takú ujmu, zasahujúcu niektorú hodnotu jeho osobnosti, ktorú by vzhľadom k intenzite, k trvaniu, zvlášť k širokému verejnému ohlasu nepriaznivých následkov v spoločnosti (v rodine, v bydlisku, na pracovisku, v podnikaní, v politickom, či inom verejnom živote atd.) mohla ktorákoľvek fyzická osoba v postavení navrhovateľa pociťovať a prežívať ako ujmu v značnej miere a že na kompenzáciu tejto ujmy nie sú postačujúce prostriedky demonštratívne uvedené v ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Proti rozsudku opätovne podal v zákonnej lehote dňa 05.12.2011 odvolanie navrhovateľ. Žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok prvostupňového súdu a priznal mu náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.638,78 eur v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku alebo alternatívne navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu ďalšie konanie. Navrhovateľ v podanom odvolaní namietal, že súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku zopakoval svoju argumentáciu, ktorú použil v rozsudku zo dňa 02.03.2010, ktorý bol zrušený odvolacím súdom rozsudkom sp. zn. 8Co 224/2010 zo dňa 30. 11.2 010, kde krajský súd jasne naznačil svoj právny názor. Súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku ignoroval už vyslovený právny názor odvolacieho súdu a porušil tak princíp kasačnej zásady, ktorá ovláda Občiansky súdny poriadok. Namietal, že súd prvého stupňa svojím rozsudkom mu nezabezpečil reálnu súdnu ochranu oprávnených nárokov a záujmov. Pri realizácii práva na súdnu ochranu treba odmietnuť prepjatý formalizmus, ktorého dôsledkom je sofistikované odôvodňovanie zjavnej nespravodlivosti. Ústavný súd uviedol, že s uplatňovaním princípu právnej istoty v právnom štáte sa spája požiadavka racionálnosti a spravodlivého obsahu právnych noriem (PL. ÚS 15/1998). Uvádzal, že odvolací súd v rozsudku zo dňa 30.11.2011 dal súdu prvého stupňa do pozornosti rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Cdo/137/2008. Z označeného rozhodnutia vyplýva, že právo na súkromie spočíva v práve fyzickej

osoby samostatne sa rozhodnúť podľa vlastného uváženia, či a v akom rozsahu majú byť skutočnosti z jej súkromného života sprístupnené iným alebo zverejnené. O porušenie práva na ochranu súkromia ide nielen v prípade neoprávneného získavania vedomostí a poznatkov o súkromí fyzickej osoby, ale aj v prípade neoprávneného rozširovania týchto poznatkov a vedomostí. Dôvody priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch sú v § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka uvedené len demonštratívne. Zákon ustanovuje jedinú podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá je splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce. Poukázal na to, že v danom prípade nesporne došlo k neoprávnenému zásahu do práva na jeho súkromie, pričom právny predchodca žalovanej strany neoprávnene zasiahol do práva na jeho súkromie zverejnením jeho súkromných údajov v rozpore s príslušnými právnymi predpismi, o čom svedčí aj záver Úradu pre ochranu osobných údajov. Bol to práve právny predchodca odporcu, ktorý citlivé údaje o ňom nezákonne sprístupňoval, a teda nesie primárnu zodpovednosť za nezákonný postup. Súd prvého stupňa sa mýli, keď konanie bývalého zamestnávateľa navrhovateľa bagatelizuje tým, že údaje o ňom boli sprístupnené "len" JUDr. Varmusovi. V rovnakej vete už do zátvorky akoby mimochodom uvádza ale ďalšie mená (V. T., J.. Q. A.) osôb, ktorým boli neoprávnene sprístupnené osobné údaje žalobcu. V tomto smere poukázal na literatúru, a to komentár k Občianskemu zákonníku EPP, 1-2/1999, strana 15-16 od autora Svoboda, J. a od autorov Švestka J., Jehlička O., Pavlík P., Plecitý V., Knap K. "Ochrana osobnosti podľa občianskeho práva, vydavateľstvo LINDE, Praha, 1996, strana 112, 230-235. K problematike vzniku nemajetkovej ujmy považoval za potrebné uviesť z hľadiska odbornosti nasledovné skutočnosti: Odvolávajúc sa na prechádzajúcu literatúru a k vzniku nemajetkovej ujmy na ochranu osobnosti fyzickej osoby môže dôjsť, vzhľadom na odlišnú povahu jednotlivých hodnôt osobností tvoriacich ich fyzickú a morálnu jednotu, rôznym spôsobom. Väčšinu bude vznik nemajetkovej ujmy spadať časovo do jedného momentu a už uskutočnením samotného neoprávneného zásahu (napr. s obmedzením osobnej slobody, vyfotografovaním fyzickej osoby na ulici, použitím cudzej podobizne, obstaraním si zvukového záznamu rozhovoru a atď.). Podmienkou úspešného uplatnenia občianskoprávnej ochrany podľa § 13 Občianskeho zákonníka v týchto prípadoch nie je, aby spolu s neoprávneným zásahom došlo zároveň vždy k zníženiu vážnosti postavenia postihnutej osoby v spoločnosti. Navrhovateľ s poukazom na literatúru, a to od autora Doležílek J.: Prehľad judikatúry vo veciach ochrany osobnosti, ASPI, strana 13 a 14, uviedol, že zníženie dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere nie je jediným prípadom, kedy postihnutej fyzickej osobe vznikne právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podmienky pre vznik tohto práva sú splnené vo všetkých prípadoch neoprávnených zásahov do osobnostných práv, kedy sa nejaví postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na tomto mieste potom poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 209/2004 zo dňa 31.05.2005, ktorým bol zrušený rozsudok KS v Bratislave zo dňa 03. 12. 2003 spis. zn. 10Co 68/2003, ako aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR 1Cdo 89/97 zo dňa 28.04.1998, rozsudok NS SR zo dňa 29.11.2005 spis. zn. 5Cdo 136/2004. Konštatoval, že v prejednávanej veci bolo porušené jeho osobnostné právo vo forme neoprávneného zásahu do ústavou priznaných práv orgánom verejnej moci, ktorá skutočnosť zvýšila závažnosť ujmy, ktorá mu vznikla. Zároveň poukázal na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá v rámci rozhodovania o priznaní peňažného zadosťučinenia požadovaného sťažovateľom podľa čl. 41 Dohovoru okrem satisfakčnej povahy samotného rozsudku považuje za dovŕšenie satisfakcie - priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ale aj priznanie trov konania. Poukázal na to, že z uvedeného nevyplýva, že ak všeobecný súd rozhodne, že právo na ochranu osobnosti bolo porušené, je zároveň povinný zaoberať sa a rozhodnúť o uplatnení finančného zadosťučinenia a jeho zamietnutie nemôže odôvodniť svojou voľnou úvahou. Záverom uviedol, že s poukazom na citované rozhodnutia všeobecného (odvolacieho) súdu a už konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR nemôže obstáť právny názor vyslovený v napadnutom rozsudku vo vzťahu k nepriznaniu satisfakcie vo forme nahradenia nemajetkovej ujmy. Uvádzal, že každý štát poskytuje ochranu základným ľudským právam. Možnosti priznať náhradu nemajetkovej ujmy možno teda vyvodiť zo všeobecných zásad platných v demokratických právnych štátoch, pričom princíp, že obete činov porušujúcich ľudské práva by mali dostať účinnú nápravu vyplývajúcu aj z medzinárodných dokumentov, ktorých signatárom je Slovenská republika. S ohľadom na závažnosť vzniknutej ujmy na jeho strane, ktorá je daná mierou intenzity zásahu a časom trvania nepriaznivého následku, sa právom domáha nahradenia nemajetkovej ujmy v peniazoch. Táto hmotná satisfakcia je zároveň prejavom slušnosti a spravodlivosti.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok okresného súdu potvrdiť ako vecne správny. Podľa jeho názoru okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam a jeho rozsudok vychádza zo správneho právneho posúdenia veci. Odvolanie navrhovateľa považoval za nedôvodné a súhlasil s odôvodnením rozsudku, podľa ktorého v súdnom

spore vykonaným dokazovaním nebolo súdom zistené naplnenie všetkých podmienok uvedených v ust. § 13 Občianskeho zákonníka k tomu, aby navrhovateľovi ako dotknutej osobe mohlo vzniknúť právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okresný súd konal v súlade s právnym názorom vysloveným v rozsudku Krajského súdu v Žiline spis. zn. 8Co 224/2010 zo dňa 30.11.2010. Okresný súd v odôvodnení rozsudku vyhodnotil správne všetky dôkazy, ktoré boli v uvedenom súdnom konaní predložené a vykonané pred vyhlásením rozsudku, pričom odôvodnenie rozsudku správne nadväzuje na výrokovú časť rozsudku o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi.
Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací o odvolaní navrhovateľa rozhodol uznesením č. k. 8Co/44/2012-308 zo dňa 28.12.2012 tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 ods. 1, 2 O. s. p.) z nasledovných dôvodov. Svoje rozhodnutie odvolací súd odôvodnil s poukazom na dovtedajší priebeh konania a rozhodnutia (rozsudky zo dňa 02.03.2010 a 20.09.2011) prvostupňového súdu tým, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je to, že došlo k neoprávnenému zásahu, a to že tento zásah bol objektívne spôsobilý vyvolať ujmu na právach chránených ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo najmä sa domáhať: a) aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, b) aby sa odstránili následky týchto zásahov, c) aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Funkciu náhrady nemajetkovej ujmy je: 1. náhrada nemajetkovej ujmy je efektívnym vyvažovacím prostriedkom proti neoprávneným zásahom pri nedostatku iných prostriedkov, 2. preventívna funkcia finančnej náhrady, 3. ak veľký časový odstup od zásahu do osobnosti spôsobuje neúčinnosť iných foriem satisfakcie. Odvolací súd mal ďalej po preskúmaní spisu prvostupňového súdu a odvolania odvolateľa za to, že odvolanie je dôvodné. Tým, že rozsudok Okresného súdu v Žiline č. k. 6C/117/2006-168 zo dňa 02.03.2010 sa stal vo výroku, ktorým bolo určené, že právo navrhovateľa na ochranu osobnosti podľa § 11 Občianskeho zákonníka bolo porušené odporcom, a to sprístupnením osobných údajov navrhovateľa, ktoré sa nachádzali v dokumentácii o disciplinárnom konaní navrhovateľa vedenom u odporcu sa stal právoplatný, prvostupňový súd viac nemal vykonávať dokazovanie alebo vykonané dokazovanie vyhodnocovať v súvislosti s tým, či právo navrhovateľa na ochranu osobnosti bolo porušené, tak ako to uviedol prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zo dňa 20.09.2011: „...Napokon súd poukazuje, opätovne ako v rozsudku zo dňa 02. 03. 2010 na to, že právny predchodca odporcu pokiaľ poskytol informácie V. T. a J.. Q. A. o tom, že sťažnosť Združenia Región Beskydy je opodstatnená a že na základe výsledku prešetrenia je podaný voči navrhovateľovi návrh na disciplinárne konanie, len plnil svoju povinnosť podľa citovaného ust. § 19 ods. 1 zákona č. 152/1998 Z. z...“. Odvolací súd poukázal ďalej na tú skutočnosť, že prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní nerozlíšil dôsledne osobnostné právo, do ktorého bolo navrhovateľovi zo strany odporcu zasiahnuté. Prvostupňový súd neprihliadol na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva navrhovateľa došlo, pričom tieto okolnosti sú významné najmä u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá takýto neoprávnený zásah spôsobila. Odvolací súd poukázal na tú skutočnosť, že vzhľadom na odstup času kedy došlo k porušeniu ochrany osobnosti navrhovateľa konaním odporcu, a to sprístupnením jeho osobných údajov, ktoré sa nachádzali v dokumentácii o disciplinárnom konaní navrhovateľa, nie je možné, aby sa navrhovateľ domáhal, jednak aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, alebo aby sa odstránili následky týchto zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti. Z uvedeného vyplýva, že v danom prípade neprichádzajú do úvahy iné právne prostriedky nápravy zo strany odporcu, ktorý zasiahol do ochrany osobnosti navrhovateľa, a preto je opodstatnené a spravodlivé, aby v danom prípade bola navrhovateľovi priznaná nemajetková ujma v peniazoch, tak ako to ustanovuje § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Na vznik občiansko-právnej sankcie za nemajetkovú ujmu spôsobenú neoprávneným zásahom do osobnosti fyzickej osoby musia byť splnené zákonné predpoklady. Týmito zákonnými predpokladmi sú: a) existencia zásahu, ktorý vyvolala alebo bol spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnostných práv chránených ust. § 11 Občianskeho zákonníka, b) neoprávnený protiprávny charakter tohto zásahu, c) existencia príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmou. V prejednávanej veci jednoznačne k zásahu, ktorý vyvolal alebo bol spôsobilý vyvolať ujmu spočívajúcu v porušení alebo ohrození navrhovateľových osobnostných práv chránených ust. § 11 Občianskeho zákonníka, došlo. Rozsudok okresného súdu č. k. 6C/117/2006-168 zo dňa 02.03.2010, tak ako bolo uvedené vo výroku, ktorým bolo určené, že právo navrhovateľa na ochranu podľa § 11 Občianskeho zákonníka zo strany odporcu bolo porušené sa stal právoplatným. Uvedeným výrokom, ako aj skutkovými okolnosťami v tomto smere zistenými bol preukázaný neoprávnený charakter zásahu,

ktorý spôsobil porušenie osobnostných práva navrhovateľa. Odvolací súd tak s poukazom na vykonané dokazovanie pred prvostupňovým súdom mal za to, že prvostupňový súd nedostatočným spôsobom vyhodnotil dôkazy produkované navrhovateľom ktorými tento preukazoval existenciu príčinnej súvislosti medzi zásahom zo strany odporcu a jemu vzniknutou ujmou. Odvolací súd sa stotožnil s navrhovateľom v tom smere, že z použitia znenia ust. § 11 ods. 2 Občianskeho zákonníka je potrebné ustáliť, že prvostupňovému súdu nič nebránilo, aby v tomto konkrétnom prípade prihliadol pri svojej úvahe o priznaní nemajetkovej ujmy v peniazoch aj k iným aspektom prípadu, a to konkrétne k sporu, ktorý vedie navrhovateľ o ochranu osobnosti proti Združeniu Regiónu Kysuce, J.. Q. A. a V. T. v konaní pred Okresným súdom v Čadci sp. zn. 12C/75/2003. Odvolací súd sa zároveň stotožnil s argumentáciou odvolateľa ktorou poukázal aj na nález Ústavného súdu III.ÚS 273/08 zo dňa 10.02.2009. S poukazom na nedostatočné vyhodnotenie vykonaného dokazovania odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.
V ďalšom tak súd po rozhodnutí odvolacieho súdu prejednal vec na pojednávaní dňa 28.05.2013, a to za prítomnosti právneho zástupcu navrhovateľa a odporcu. Navrhovateľ svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil z pracovných dôvodov, pričom súhlasil s pojednávaním aj za jeho neprítomnosti. Súd tak vec opätovne prejednal a rozhodol na tomto pojednávaní.
Súd konštatuje, že ani jedna zo sporových strán nemala už žiadne návrhy na doplnenie dokazovania.
Pokiaľ sa týka zhrnutia argumentácie navrhovateľa v spore, právny zástupca navrhovateľa na pojednávaní uviedol, že sa pridržiava všetkých doterajších podaní a prednesov urobených v konaní a navrhuje návrhu vyhovieť, ako aj priznať navrhovateľov náhradu trov konania.
Odporca v záverečnom prednese uviedol, že rovnako zotrváva na všetkých svojich písomných, ako aj ústnych vyjadreniach urobených v konaní. Aj napriek vyslovenému názoru odvolacieho súdu zastáva názor, že nebola navrhovateľovi v značnej miere znížená dôstojnosť, vážnosť v spoločnosti, a teda nevzniklo mu právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ak však má mať súd za to, že navrhovateľovi patrí právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, je podľa jeho názoru výška navrhovateľom požadovanej náhrady neprimerane vysoká vzhľadom k tomu, že nebola v značnej miere znížená jeho dôstojnosť alebo jeho vážnosť v spoločnosti tak, ako to predpisuje ust. § 13 Občianskeho zákonníka.
Podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.
Podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.
Podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.
Podľa ust. § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.
Súd tak pri svojom v poradí už treťom rozhodnutí vo veci vychádzal jednak z toho, že už v rozsudku č. k. 6C/117/2006-168 zo dňa 02.03.2010 bolo rozhodnuté, že právo navrhovateľa právo navrhovateľa na ochranu osobnosti podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka bolo odporcom II. porušené, a to sprístupnením osobných údajov navrhovateľa, ktoré sa nachádzali v dokumentácii v disciplinárnom konaní navrhovateľa vedenej odporcom II. Rozsudok v tejto časti nadobudol právoplatnosť dňa 11.05.2010. Ďalej súd vychádzal z právneho názoru vysloveného odvolacím súdom - Krajským súdom v Žiline v uznesení č. k. 8Co/44/2012-308 zo dňa 28.12.2012, ktorý sa cítil byť súd v súlade s ust. § 226 O.s.p. viazaný. Podľa tohto právneho názoru v danom prípade „vzhľadom na odstup času kedy došlo k porušeniu ochrany osobnosti navrhovateľa konaním odporcu, a to sprístupnením jeho osobných údajov, ktoré sa nachádzali v dokumentácii o disciplinárnom konaní navrhovateľa, nie je možné, aby sa navrhovateľ domáhal, jednak aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, alebo aby sa odstránili následky týchto zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti. Z uvedeného vyplýva, že neprichádzajú do úvahy iné právne prostriedky nápravy zo strany odporcu, ktorý zasiahol do ochrany osobnosti navrhovateľa, a preto je opodstatnené a spravodlivé, aby v danom prípade bola navrhovateľovi priznaná nemajetková ujma v peniazoch, tak ako to ustanovuje § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.“. V ďalšom súd poukazuje aj na právny názor odvolacieho súdu, že v danej veci je potrebné vychádzať z právnych záverov vyslovených Ústavným súdom SR v náleze č. k. III.

ÚS 273/08-22 zo dňa 10.02.2009, podľa ktorého: „Súčasťou rozhodnutia o žalobe o ochranu osobnosti je priznanie porušenia základného práva (deklarovanie v petite), rozhodnutie vo veci samej, a tiež na dovŕšenie nápravy aj priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ústavný súd tak poukazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá v rámci rozhodovania o priznaní peňažného zadosťučinenia požadovaného sťažovateľom podľa čl. 41 dohovoru okrem satisfakčnej povahy samotného rozsudku považuje za dovŕšenie satisfakcie priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, ale aj priznanie trov konania (Punzelt c. Česká republika z 25. apríla 2000, Malhous c. Česká republika z 12. júla 2001, Lucá c. Taliansko z 27. februára 2001).“. Vychádzajú z takto vyjadrených právnych záverov odvolacieho súdu tak mal súd za to, že je potrebné považovať uplatnený nárok navrhovateľa na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch za daný.
Preto sa súd v ďalšom konaní zaoberal už len otázkou primeranosti uplatnenej výšky nároku, teda či táto zodpovedá zneniu ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka.
V kontexte s riešením otázky primeranosti navrhovateľom uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch si súd dovolí poukázať aj na iné rozhodnutia najvyšších súdnych inštancií, napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo 89/1997 zo dňa 28.04.1998, podľa ktorého právnej vety: „Samotná závažnosť ujmy vzniknutej v dôsledku neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti nie je jediným a výlučným kritériom pre určenie výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pri určení tejto výšky súd musí prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Tieto okolnosti môžu byť významné tak u osoby postihnutej, ako aj u osoby, ktorá neoprávnený zásah spôsobila.“. V ďalšom Najvyšší súd SR v cit. rozhodnutí dodal, že: „Pre určenie výšky primeraného zadosťučinenia v peniazoch sú v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka taxatívne stanovené dve kritériá, z ktorých musí súd pri svojom rozhodovaní vychádzať ex offo. Sú to:a) závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a b) okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo. Pritom závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy sa posudzuje najmä so zreteľom na jej intenzitu, rozsah a na jej ohlas, ako aj na dĺžku jej trvania. Skutočnosť, že ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka ukladá súdu výslovne prihliadať aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, vedie k záveru, že sama závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy nie je jediným a výlučným faktorom pre určenie konečnej výšky zadosťučinenia v peniazoch. Povinnosť prihliadnuť aj na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, je stanovená zámerne veľmi všeobecne, ako vo vzťahu k postihnutej fyzickej osobe, tak aj vo vzťahu k subjektu, ktorý neoprávnený zásah spôsobil. Deje sa tak s cieľom, aby pri určovaní konečnej výšky peňažného zadosťučinenia bolo možné v rámci sudcovskej úvahy a v súlade s princípom spravodlivosti prihliadnuť k rozmanitým momentom, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, a tak bola v jednote naplnená požiadavka zabezpečujúca účinné primerané zadosťučinenie za vzniknutú nemajetkovú ujmu.“. Ďalej súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn. 2 Cdo 209/2004 zo dňa 31.05.2005, v ktorom Najvyšší súd SR vyjadril právny názor: „občiansko-právna ochrana osobnosti môže byť v súčasných podmienkach v určitých prípadoch účinná len vtedy, ak aj výška plnenia uložená rušiteľovi bude postihnutej fyzickej osobe zaisťovať nielen primerané zadosťučinenie zodpovedajúce závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy, ale zároveň bude odstrašujúcim účinkom pôsobiť preventívne ako na rušiteľa a tak na všetkých ostatných“.
Súd v ďalšom pri určovaní výšky primeranosti navrhovateľom požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzal z nasledovných skutkových dôvodov. Po prvé je potrebné poukázať na to, že od konštatovaného zásahu odporcu (resp. jeho právneho predchodcu) do práva navrhovateľa na ochranu osobnosti došlo v roku 2003, čo vyplýva z datovania telefaxovej správy, ktorou boli zaslané dotknuté dokumenty z disciplinárneho konania navrhovateľa (uvedené vyplýva z oznámenia Úradu na ochranu osobných údajov o vybavení sťažnosti zo dňa 30.03.2005, ako aj zo samotných listín žurnalizovaných v spise Okresného súdu Čadca spis. zn. 12C/75/2003 na č. l. 46 až 50, 52 až 65). Od tohto času tak uplynulo doposiaľ takmer 10 rokov. Okrem deklarovania súdom, že k zásahu do osobnostných práv navrhovateľa došlo dotknutým neoprávneným konaním odporcu (resp. jeho právneho predchodcu), nebola doposiaľ navrhovateľovi poskytnutá iná forma satisfakcie. Ďalej je z hľadiska skutkového potrebné poukázať na to, že neoprávneného zásahu do osobnostných práv navrhovateľa sa dopustil ústredný štátny orgán - ministerstvo. Súd poukazuje na to, že je legitímnym očakávaním každého subjektu práva, že všetky štátne orgány budú voči nemu, ako aj vo všeobecnosti postupovať a konať len v medziach všeobecne záväzných právnych predpisov (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) a nebudú naopak ich porušovateľmi. Uvedené platí o to viac v prípade, že konajúcim štátnym orgánom je ústredný orgán štátnej správy - ministerstvo (podľa zákona č. 575/2001 Z. z.). Vychádzajúc z týchto skutkových okolností je možné dôvodne predpokladať, že tieto mohli vyvolať a po dlhšiu dobu upevňovať u navrhovateľa ako u každej priemernej osoby v jeho postavení stav beznádeje a frustrácie z porušenia jeho osobnostného práva ústredným orgánom štátnej správy, práve od ktorého sa očakáva, že by mal pri vykonávaní svojej

právomoci veľmi obozretne a zodpovedne prihliadať na ochranu jednotlivých osobnostných práv každej fyzickej osoby podľa ust. § 11 Občianskeho zákonníka.
Pokiaľ teda v danom prípade neoprávnene zasiahol do osobnostných práv navrhovateľa práve odporca (ako ústredný orgán štátnej správy) je nevyhnutné, a to aj s poukazom na právny názor obsiahnutý v cit. rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR spis. zn. 1Cdo 89/1997 zo dňa 28.04.1998, ako aj spis. zn. 2 Cdo 209/2004 zo dňa 31.05.2005, pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy na takúto skutočnosť dôrazne prihliadať. Teda s ohľadom na charakter a postavenie tohto subjektu, ktorý sa dopustil neoprávneného zásahu do osobnostných práv navrhovateľa, sa musí javiť poskytnuté peňažné zadosťučinenie ako primerané v tom zmysle, že nebude len akýmsi symbolickým odškodnením (ktoré tento subjekt v jeho materiálnej sfére v zásade nijako nepocíti). Treba tiež prihliadať na to, aby výška poskytnutého peňažného zadosťučinenia bola vo svojej podstate zároveň pre tento orgán, ako aj pre iné subjekty verejnej moci, dostatočne účinným preventívnym prostriedkom na to, aby sa už v budúcnosti nedopustili rovnakého, prípadne obdobného zásahu do osobnostných práv ktorejkoľvek inej osoby.
Už len na základe uvedených úvah a zisteného skutkového stavu sa tak súdu javilo navrhovateľom požadované peňažné zadosťučinenie ako primerané bez toho, aby sa zaoberal ďalšími navrhovateľom tvrdenými následkami protiprávneho zásahu odporcu do jeho osobnostných práv, ktoré sa mali prejaviť v sfére jeho rodinného, pracovného a spoločenského života. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na právny názor vyslovený Najvyšším súdom SR v uznesení spis. zn. 3Cdo/137/2008 zo dňa 18.02.2010, podľa ktorého: „zníženie dôstojnosti a vážnosti v spoločnosti v značnej miere je potrebné považovať len za jeden z viacerých (prípadne) do úvahy prichádzajúcich následkov neoprávneného zásahu do osobnostných práv, nie však za jediný určujúci následok, výlučne ktorý by opodstatňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.“. Zároveň Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí sa taktiež vyslovil, že pri zásahu do práva na súkromie nie je procesnou povinnosťou navrhovateľa preukazovať, že neoprávnený zásah odporcu pôsobil difamačne a mal za následok zníženie jeho vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. S poukazom na toto citované rozhodnutie a súčasne na vyššie uvedené dôvody tohto rozhodnutia súd považoval za nadbytočné uvádzať v odôvodnení tohto rozhodnutia prípadné jednotlivé skutkové zistenia vyplývajúce z navrhovateľom produkovaných dôkazov.
Na základe uvedených úvah a záverov súd napokon návrhu navrhovateľa aj v tejto časti vyhovel a zaviazal odporcu zaplatiť navrhovateľovi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 6.638,78 eur.
Podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p., v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije. Ustanovenia odsekov 1 a 2 platia primerane s tým, že lehota troch pracovných dní plynie od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.
Súd rozhodol o náhrade trov konania podľa ust. § 151 ods. 3 O.s.p. tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.
V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.
Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 O.s.p., skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,

odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,

ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2 O.s.p.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.